

## Sprawa C-350/10

### Nordea Pankki Suomi Oyj

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym  
złożony przez Korkein hallinto-oikeus)

Odesłanie prejudycjalne – Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 13 cz. III B lit. d) pkt 3 i 5 –  
Zwolnienia – Przelewy i płatności – Transakcje na papierach wartościowych – Usługi  
elektronicznego przesyłania wiadomości świadczone instytucjom finansowym

#### Streszczenie wyroku

*Postanowienia podatkowe – Harmonizacja ustawodawstw – Podatki obrotowe – Wspólny system  
podatku od wartości dodanej – Zwolnienia przewidziane w szóstej dyrektywie – Operacje  
bankowe, o których mowa w art. 13 cz. III B lit. d) pkt 3, 5*

*(dyrektywa Rady 77/388, art. 13, B, lit. d) pkt 3, 5)*

Artykuł 13 cz. III B lit. d) pkt 3 i 5 szóstej dyrektywy 77/388 w sprawie harmonizacji  
ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych należy  
interpretować w ten sposób, że zwolnienie z podatku od wartości dodanej ustanowione w  
powyższym przepisie nie obejmuje usług elektronicznego przesyłania wiadomości świadczonych  
instytucjom finansowym, takich jak usługi swift.

W związku z tym, skoro usługi swift są usługami elektronicznego przesyłania wiadomości,  
których wyłącznym przedmiotem jest przekazywanie danych, nie spełniają one jako takie żadnej  
z funkcji którejkolwiek z transakcji finansowych, o których mowa w art. 13 cz. III B lit. d) pkt 3 i 5  
szóstej dyrektywy, tj. nie skutkują przeniesieniem środków lub papierów wartościowych i nie  
posiadają zatem ich cech.

(por. pkt 34, 40; sentencja)

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 28 lipca 2011 r. (\*)

Odesłanie prejudycjalne – Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 13 cz. III B lit. d) pkt 3 i 5 –  
Zwolnienia – Przelewy i płatności – Transakcje na papierach wartościowych – Usługi  
elektronicznego przesyłania wiadomości świadczone instytucjom finansowym

W sprawie C-350/10

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie

prejudycjalnym, złoony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) postanowieniem z dnia 8 lipca 2010 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 12 lipca 2010 r., w postępowaniu wszczętym przez

**Nordea Pankki Suomi Oyj,**

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: J.C. Bonichot, prezes izby, K. Schieman, L. Bay Larsen, C. Toader (sprawozdawca) i E. Jarašiūnas, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 maja 2011 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Nordei Pankki Suomi Oyj przez L. Äärilä, oikeustieteen kandidaatti,
- w imieniu rządu fińskiego przez H. Leppo, działając w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu belgijskiego przez J.C. Halleux'go oraz przez M. Jacobs i C. Pochet, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzega, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu greckiego przez F. Dedousi, M. Germani oraz M. Tassopoulou, działające w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez H. Walker, działając w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez I. Koskinena oraz L. Lozano Palacios, działających w charakterze pełnomocników,

podjęwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

## **Wyrok**

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 13 cz. IV B lit. d) pkt 3 i 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1, zwanej dalej „szóstą dyrektywą”).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy spółką Nordea Pankki Suomi Oyj (zwaną dalej „Nordeą”) a fińskimi organami podatkowymi, w przedmiocie oddalenia wniosku o zwrot podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”).

## **Ramy prawne**

## *Prawo Unii*

3 Artykuł 2 szóstej dyrektywy stanowi:

„Opodatkowaniu podatkiem [VAT] podlega:

1) dostawa towarów lub usług świadczona odpłatnie na terytorium kraju przez podatnika, który jako taki występuje;

[...]”.

4 Artykuł 13 cz. 1 B szóstej dyrektywy brzmi następująco:

„Nie naruszając innych przepisów Wspólnoty, państwa członkowskie zwalniają, na warunkach, które ustalają w celu zapewnienia właściwego i prostego zastosowania zwolnień od podatku i zapobieżenia oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania lub nadużyciom:

[...]

d) następujące transakcje:

[...]

3. transakcje, włącznie z negocjacjami, dotyczące depozytu i bieżących rachunków, płatności, transferów [przelewów], długów, czeków i papierów wartościowych, z wyjątkiem jednakże odzyskiwania długów i faktoringu;

[...]

5. transakcje, włącznie z negocjacjami, z wyjątkiem zarządzania i przechowywania, dotyczące akcji, udziałów w spółkach lub stowarzyszeniach, obligacji i innych rodzajów papierów wartościowych, z wyjątkiem:

- dokumentów ustanawiających własność towarów,
- praw lub papierów wartościowych, określonych w art. 5 ust. 3.

[...]”.

## *Prawo krajowe*

5 Paragraf 1 ust. 1 pkt 1 Arvonlisäverolaki (1501/1993) (ustawy o podatku VAT) z dnia 30 grudnia 1993 r., zmienionej ustawą (1486/1994) z dnia 29 grudnia 1994 r. (zwanej dalej „AVL”) stanowi, że opodatkowaniu na rzecz państwa podatkiem VAT podlega sprzedaż towarów lub usług dokonywana w Finlandii w ramach działalności gospodarczej.

6 Zgodnie z § 9 akapit pierwszy AVL do zapłaty podatku od towarów lub usług sprzedanych w Finlandii przez cudzoziemca niemającego tam stałej siedziby, który nie wystąpił z wnioskiem o zarejestrowanie go jako podatnika na podstawie § 12 akapit drugi AVL, zobowiązany jest kupujący.

7 Na mocy § 41 AVL opodatkowaniu podatkiem VAT nie podlega sprzedaż usług finansowych. Z § 42 ust. 1 pkt 4 i 6 wynika, że usługi finansowe obejmują obrót płaćniczy i transakcje na papierach wartościowych.

8 Paragraf 42 akapit trzeci AVL stanowi, że transakcje na papierach wartościowych obejmują sprzedaż i pośrednictwo w sprzedaży akcji i innych porównywalnych z nimi udziałów oraz wierzytelności i derywatów, również w postaci zdematerializowanej.

### **Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne**

9 Nordea jest spółką zależną Nordea Bank AB, który ma siedzibę w Szwecji. Jest ona bankiem komercyjnym działającym w dziedzinach bankowości detalicznej i korporacyjnej. Wśród innych rodzajów działalności bankowej zajmuje się ona obrotem papierami wartościowymi i działalnością maklerską, obrotem walutami i pośrednictwem w tym obrocie, a także świadczy usługi inwestycyjne i powiernicze. Nordea jest przedstawicielem utworzonej przez koncern Nordea grupy podatkowej VAT.

10 Nordea kupowała usługi od Society for Worldwide Interbank Financial Telecommunication – SWIFT SC (zwanego dalej „SWIFT”), belgijskiej spółdzielni należącej do ponad dwóch tysięcy instytucji finansowych z przeszło dwustu państw.

11 SWIFT prowadzi ogólnowiatową usługę elektronicznego przesyłania wiadomości na rzecz instytucji finansowych (zwaną dalej „usługami swift”), która umożliwia ponad dziewięć tysięcy banków, instytucji finansowych i instytucji zarządzających papierami wartościowymi, a także innych bieżących jej klientami spółek przesyłanie między sobą komunikatów finansowych w ujednoliconym standardzie przy pomocy opracowanego przez nią oprogramowania i należącej do niej zabezpieczonej międzynarodowej sieci wymiany danych. Dzięki stworzonej i utrzymywanej przez siebie sieci SWIFT zapewnia między innymi przetwarzanie komunikatów dotyczących rozliczeń międzybankowych i transakcji na papierach wartościowymi. Instytucje finansowe bieżącymi członkami SWIFT są połączone z siecią poprzez swoje własne systemy komputerowe specjalnym łączem SWIFT („gateway”). Stosowanie zatwierdzonego z góry przez SWIFT sprzętu komputerowego jest w każdym przypadku warunkiem koniecznym korzystania z jej usług.

12 Rozliczenia międzybankowe można podzielić na krajowe i międzynarodowe. Usługi swift wykorzystywane są głównie w rozliczeniach międzynarodowych, lecz ich udział w rozliczeniach krajowych wzrasta.

13 Jak twierdzi sąd krajowy, procedura przesyłania komunikatów dotyczących rozliczeń międzybankowych skonstruowana jest w ten sposób, że kiedy do sieci SWIFT wysłany zostanie komunikat, bank nadawca otrzymuje pierwsze potwierdzenie („acknowledgement”), że komunikat został przyjęty do przetworzenia przez SWIFT. W tym momencie powstaje też finansowa odpowiedzialność SWIFT za przekazanie danego komunikatu i za to, że transakcja zostanie przeprowadzona zgodnie z komunikatem. Po otrzymaniu przez bank pierwszego potwierdzenia nie można już cofnąć dyspozycji, której bank udzielił poprzez swój komunikat. Z chwilą potwierdzenia w systemie SWIFT przez bank odbiorcy otrzymania wysłanego do niego komunikatu ustaje odpowiedzialność SWIFT za realizację transakcji. Jednocześnie SWIFT wysyła do banku, który wydał zlecenie, potwierdzenie odbioru komunikatu.

14 Poza opisanymi rozliczeniami usługi swift wykorzystywane są również przy realizacji transgranicznych transakcji na papierach wartościowych. Jak twierdzi sąd krajowy, dopiero zaksięgowanie udziałów w elektronicznym depozycie papierów wartościowych klienta daje

ochronę wobec osób trzecich, chociaż prawa własności udziałów przenoszone są już w chwili transakcji na giełdzie. Odpowiedzialność SWIFT w odniesieniu do komunikatów związanych z transakcjami na papierach wartościowych jest podobna do przedstawionej powyżej odpowiedzialności w zakresie międzynarodowych rozliczeń międzybankowych.

15 W celu zachowania tajemnicy bankowej SWIFT jest uprawniony i zdolny otworzyć jedynie te pola komunikatu, które są niezbędne do ustalenia, że zachowane są standardy przesyłania komunikatów.

16 Wydatki Nordeji na usługi swift, w tym i jego utrzymanie wyniosły w roku obrachunkowym 2001 ogółem 1 999 559,96 EUR, od których na podstawie mechanizmu odwróconego obciążenia uiszczono podatek VAT w wysokości 439 903,19 EUR.

17 Konserniverokeskus (urząd ds. opodatkowania duży podatkowników) wydał w dniu 22 lutego 2006 r. odmowną decyzję w sprawie wniosku o zwrot podatku VAT, złożonego przez Nordeję za rok obrachunkowy 2001. Wniosek o zwrot dotyczy podatku VAT zapłaconego od usług swift w grudniu 2001 r.

18 Nordea wniosła skargę na tę decyzję do Helsingin hallinto-oikeus (sądu administracyjnego w Helsinkach), żądając uchylenia decyzji Konserniverokeskus i zwrotu podatku VAT zapłaconego przez nią od usług swift na podstawie mechanizmu odwróconego obciążenia.

19 Helsingin hallinto-oikeus oddalił skargę Nordeji postanowieniem z dnia 29 lutego 2008 r., powołując się na obowiązujące przepisy prawa krajowego, art. 13 cz. 1 lit. d) pkt 3 szóstej dyrektywy oraz na wyrok z dnia 5 czerwca 1997 r. w sprawie C-2/95 SDC, Rec. s. I-3017.

20 Nordea wniosła od wspomnianego orzeczenia apelację do Korkein hallinto-oikeus, który postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 13 cz. 1 lit. d) pkt 3 i 5 szóstej dyrektywy [...] należy interpretować w ten sposób, że usługi swift, opisane w cz. 1 niniejszego postanowienia, wykorzystywane w obrocie płatniczym i do realizacji transakcji na papierach wartościowych pomiędzy instytucjami finansowymi, są zwolnione z podatku VAT?”.

## **W przedmiocie pytania prejudycjalnego**

### *Uwagi wstępne*

21 Przed przystąpieniem do oceny podstawy prawnej ewentualnego zwolnienia usług swift, takich jak sporne usługi w postępowaniu przed sądem krajowym, należy wyjaśnić, że usługi te są objęte, co nie jest kwestionowane, zakresem zastosowania szóstej dyrektywy, ponieważ stanowi odpowiedne świadczenie usług w rozumieniu art. 2 ust. 1 wspomnianej dyrektywy, z uwagi na to, że istnieje stosunek prawny pomiędzy instytucjami finansowymi bądź klientami a SWIFT, oraz że otrzymywana przez SWIFT cena stanowi rzeczywistą równowartość świadczonych przez to przedsiębiorstwo usług (zob. podobnie wyrok z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie C-540/09 Skandinaviska Enskilda Banken, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo).

22 Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału zwolnienia, o których mowa w art. 13 szóstej dyrektywy, stanowi autonomiczne pojęcia prawa Unii, które są ujemnie unikaniu rozbieżności w stosowaniu systemu podatku VAT w poszczególnych państwach członkowskich (zob. ww. wyrok w sprawie Skandinaviska Enskilda Banken, pkt 19 i przytoczone tam

orzecznictwo).

23 Należy również przypomnieć, że wyrażenia używane do oznaczenia zwolnień, o których mowa w art. 13 szóstej dyrektywy, powinny być interpretowane w sposób ścisły, ponieważ zwolnienia te stanowią odstępstwa od ogólnej zasady, zgodnie z którą podatkiem VAT objęta jest każda usługa świadczona odpłatnie przez podatnika (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie *Skandinaviska Enskilda Banken*, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).

*W przedmiocie zwolnienia usług swift z podatku VAT*

24 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, aby móc zakwalifikować świadczone usługi jako czynności zwolnione z opodatkowania w rozumieniu art. 13 cz. 1 lit. d) pkt 3 i 5 szóstej dyrektywy, powinny one tworzyć odrębny całość, która – jeżeli ją oceniać globalnie – w konsekwencji wypełnia specyficzne i istotne funkcje usługi opisanej w tym przepisie. W odniesieniu do operacji dotyczących przelewów w rozumieniu art. 13 cz. 1 lit. d) pkt 3 szóstej dyrektywy świadczone usługi muszą skutkować przekazaniem środków pieniężnych oraz prowadzi do zmian prawnych i finansowych. Należy dokonać rozróżnienia między usługą zwolnioną w rozumieniu wspomnianej dyrektywy a dostarczaniem zwykłego świadczenia fizycznego lub technicznego, takiego jak udostępnienie bankowi systemu informatycznego. W tym celu sąd krajowy powinien w szczególności zbadać zakres odpowiedzialności usługodawcy względem banków, zwłaszcza to, czy odpowiedzialność ta ograniczona jest do aspektów technicznych, czy też obejmuje specyficzne i istotne elementy czynności (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie *SDC*, pkt 66; wyrok z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie *C-235/00 CSC Financial Services*, Rec. s. I-10237 pkt 25, 26).

25 Trybunał orzekł również, że przelew jest operacją polegającą na realizacji dyspozycji przekazania określonej sumy pieniędzy z jednego konta na drugie. Cechuje się ona w szczególności tym, że powoduje zmianę sytuacji prawnej i finansowej istniejącej, z jednej strony, między udzielającym dyspozycji a beneficjentem, a z drugiej strony, między nimi a ich bankiem, jak również, w odpowiednim przypadku, między bankami. Ponadto czynności powodują te zmiany jest sam przelew środków między kontami, niezależnie od jego kauzy (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie *SDC*, pkt 53).

26 Co więcej, zgodnie z orzecznictwem Trybunału powyższa analiza odnosi się do czynności dotyczących przelewów lub płatności w rozumieniu art. 13 cz. 1 lit. d) pkt 3 szóstej dyrektywy ma również co do zasady zastosowanie odpowiednio do transakcji dotyczących papierów wartościowych w rozumieniu art. 13 cz. 1 lit. d) pkt 5 omawianej dyrektywy (zob. podobnie ww. wyroki: w sprawie *CSC Financial Services*, pkt 27; w sprawie *Skandinaviska Enskilda Banken*, pkt 33).

27 Zatem nic nie stoi na przeszkodzie temu, by usługi zlecane zewnętrznym operatorom spoza instytucji finansowych, niemającym tym samym bezpośredniego związku z klientami tych instytucji, były zwolnione z VAT (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie *SDC*, pkt 59), o ile usługi te stanowią oddzielną całość, której skutkiem – jeżeli ją oceniać globalnie – jest spełnienie specyficznych i istotnych funkcji transakcji finansowych określonych w art. 13 cz. 1 lit. d) pkt 3 i 5 szóstej dyrektywy.

28 Aby ocenić, czy usługi swift spełniają powyższe kryterium, należy zbadać, po pierwsze, czy świadczenie tych usług może powodować prawne i finansowe zmiany podobne do zmian wywołanych rozliczeniami międzybankowymi lub transakcjami dotyczącymi samych papierów wartościowych, a po drugie, czy odpowiedzialność SWIFT wobec jej klientów ograniczona jest do aspektów technicznych, czy też obejmuje specyficzne i istotne elementy omawianych operacji finansowych.

29 Jeżeli chodzi o pierwszy z tych aspektów, Nordea podnosi, po pierwsze, że bez usług swift międzynarodowe płatności lub transgraniczne transakcje na papierach wartościowych byłyby w praktyce niemożliwe, a po drugie, że dopiero zaksięgowanie udziałów w depozycie papierów wartościowych klienta daje ochronę wobec osób trzecich, chociaż prawa własności udziałów przenoszone są już w chwili transakcji na giełdzie, przed przesłaniem komunikatów wysyłanych w sieci SWIFT, tak że usługi te w sposób dorozumiany wpływają na sytuację prawną i finansową instytucji finansowych oraz ich klientów.

30 Niemniej, jak zauważył sąd krajowy, wszystkie państwa członkowskie, które zgłosiły uwagi, a także Komisja Europejska, a Nordea tego nie zakwestionowała, usługi swift są usługami elektronicznego przesyłania wiadomości, za pomocą których dyspozycje płatności i dyspozycje dotyczące transakcji na papierach wartościowych przekazywane są przez jedną instytucję finansową do drugiej w sposób chroniony zabezpieczeniami i pewny, przy czym SWIFT nie ma dostępu do samej treści przekazywanych w ten sposób komunikatów.

31 Nawet gdyby, jak to utrzymuje Nordea, usługi swift były na szeregu rynków nieodzownymi i jedynymi dostępnymi usługami, nie zmienia to faktu, że sama tylko okoliczność, iż dany składnik jest nieodzowny do realizacji określonej transakcji objętej zwolnieniem, nie pozwala uznać, że usługa odpowiadająca temu składnikowi objęta jest zwolnieniem (www. wyrok w sprawie SDC, pkt 65).

32 Nie jest kwestionowany również fakt, że jakkolwiek dyspozycje przelewu środków lub dokonania określonych transakcji na papierach wartościowych powinny być przekazywane za pośrednictwem zatwierdzonych przez SWIFT systemów informatycznych, po to, by ich bezpieczeństwo było zagwarantowane, przeniesienie praw własności w odniesieniu do środków lub, w odpowiednim przypadku, papierów wartościowych, dokonywane jest wyjątkowo przez same instytucje finansowe w ramach stosunków prawnych z ich własnymi klientami.

33 Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 24–26 wynika również, że prawne i finansowe zmiany pozwalające na określenie danej czynności jako czynności zwolnionej z podatku VAT wynikają z samego faktu przeniesienia własności, faktycznego lub potencjalnego, w odniesieniu do środków lub papierów wartościowych, przy czym nie jest wymagane, by zrealizowana w ten sposób operacja była skuteczna wobec osób trzecich.

34 W związku z tym, skoro usługi swift są usługami elektronicznego przesyłania wiadomości, których wyjątkowym przedmiotem jest przekazywanie danych, nie spełniają one jako takie żadnej z funkcji którejkolwiek z transakcji finansowych, o których mowa w art. 13 cz. II B lit. d) pkt 3 i 5 szóstej dyrektywy, tj. nie skutkują przeniesieniem środków lub papierów wartościowych i nie posiadają zatem ich cech.

35 Co do drugiego aspektu Nordea utrzymuje, że bardzo szeroka odpowiedzialność ekonomiczna SWIFT za prawidłowe i bezpieczne przesłanie komunikatów finansowych, do wysokości maksymalnej rocznej 75 mln EUR na daną szkodę i 150 mln EUR na rok, jak również rola SWIFT jako gwaranta prawidłowości przekazów finansowych oznaczają, że usługi swift nie są usługami czysto technicznymi.

36 Jednakże zakres konsekwencji finansowych odpowiedzialności SWIFT nie może być istotnym czynnikiem oceny kwestii, czy wspomniana odpowiedzialność obejmuje specyficzne i istotne elementy spornych w postępowaniu przed sądem krajowym operacji finansowych.

37 Ponadto, jak podnosi rząd belgijski, zgodnie z pkt 4 ogólnych warunków umownych SWIFT („Swift General Terms and Conditions”) z dnia 1 stycznia 2010 r., dostępnych na stronie internetowej SWIFT, zobowiązania umowne tego przedsiębiorstwa ograniczone są do aspektów technicznych usług przesyłania komunikatów, w szczególności do wdrożenia, aktywacji, poddźczenia, utrzymania i licencji na oprogramowanie, zaś SWIFT odpowiada tym samym jedynie za należyte przesłanie komunikatów finansowych za pomocą zatwierdzonego systemu informatycznego.

38 W związku z tym, jak wynika z pkt 34 niniejszego wyroku, a także jak utrzymują wszystkie państwa członkowskie, które zgłosiły uwagi oraz Komisja, odpowiedzialność umowna SWIFT wobec Nordei dotyczy jedynie obowiązku zapewnienia bezpieczeństwa i czytelności przesyłanych danych, a także obowiązku naprawienia ewentualnych szkód spowodowanych przesłaniem danych w sposób wadliwy lub z opóźnieniem.

39 W konsekwencji należy stwierdzić, że w sprawie przed sądem krajowym odpowiedzialność SWIFT ogranicza się do aspektów technicznych i nie obejmuje specyficznych i istotnych elementów operacji finansowych będących przedmiotem sporu przed sądem krajowym.

40 Z uwagi na powyższe, na zadane Trybunałowi pytanie należy odpowiedzieć, że art. 13 cz. 1 B lit. d) pkt 3 i 5 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie z podatku VAT ustanowione w powyższym przepisie nie obejmuje usług swift, takich jak sporne usługi w postępowaniu przed sądem krajowym.

### **W przedmiocie kosztów**

41 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

**Artykuł 13 cz. 1 B lit. d) pkt 3 i 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie z podatku od wartości dodanej ustanowione w powyższym przepisie nie obejmuje usług elektronicznego przesyłania wiadomości świadczonych instytucjom finansowym, takich jak sporne usługi w postępowaniu przed sądem krajowym.**

Podpisy

\* – Język postępowania: fiński.